

Sygn. akt: II AKa 209/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Gwidon Jaworski
Sędziowie	SA Grzegorz Wątroba SA Małgorzata Niementowska (spr.)
Protokolant	Agnieszka Przewoźnik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach Romana Pietrzaka

po rozpoznaniu w dniach 4 grudnia 2020r., 12 kwietnia 2021 i 10 maja 2021 r. sprawy

1. **R. N.**, c. J. i K., ur. (...) w Z.

oskarżonej o czyn z art. 258§1 kk, art. 53 ust. 2 i z art. 63 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 poz. 783 ze zm.) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

2. **M. N.**, s. H. i D., ur. (...) w S.

oskarżonego o czyn z art. 258§1 kk, art. 52 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z 29.07.200r. o przeciwdziałaniu narkomanii i in.

3. **M. B.**, c. H. i D., ur. (...) w K.

oskarżonej o czyn z art. 258§1 kk, art. 53 ust. 2 i z art. 63 ust. 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2017 poz. 783 ze zm.) w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65§1 kk

na skutek apelacji prokuratora co do oskarżonej M. B. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 listopada 2019 roku

sygn. akt II K 169/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

- z opisu przypisanego oskarżonej M. B. przestępstwa eliminuje zwrot „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na uprawie, zbieraniu i wytwarzaniu ziela konopi innych niż włókniste”;

- w punkcie 7 wyroku z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary eliminuje przepis art. 65§1 kk;
 - łagodzi wymierzoną oskarżonej M. B. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy, na poczet której na mocy art. 63§1 kk zalicza okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 22 stycznia 2018 roku godz. 6.05 do dnia 21 czerwca 2019 roku godz. 6.05 oraz na poczet orzeczonej względem oskarżonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 czerwca 2019 roku godz. 6.05 do dnia 12 lipca 2019 roku, uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 44 (czterdziestu czterech) stawek dziennych;
 - uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 9 wyroku w części dotyczącej M. B.;
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zasądza od Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Częstochowie) na rzecz adwokata M. M. – Kancelaria Adwokacka w C. kwotę 1033,20 (tysiąc trzydzieści trzy i 20/100) złotych, w tym 23 % VAT, tytułem obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu M. N. w postępowaniu odwoławczym oraz kwotę 381,12 (trzysta osiemdziesiąt jeden 12/100) złotych tytułem zwrotu kosztów dojazdu na rozprawę odwoławczą;
4. zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa.

SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 209/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 22 listopada 2019 r. sygn. akt. K 196/18

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty

2.1.1.1.				
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu	

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu	

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>apelacja prokuratora w odniesieniu do oskarżonej M. B.</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na nieprawidłowym ustaleniu, iż zgromadzony materiał dowodowy nie wykazał, że M. B. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej aktem oskarżenia w pkt. V przestępstwa kwalifikowanego z art. 258 § 1 k.k,</p> <p>-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, że zgromadzony materiał dowodowy nie wykazał, że M. B. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarzucanego jej aktem oskarżenia w pkt. VI przestępstwa uszczegółowiony w tiret 2 apelacji.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>- zgodzić się należy z sądem I instancji, że przestępcze działanie oskarżonej M. B. sprowadzało się do dwóch zachowań mających miejsce w połowie października 2017 roku i w okresie poprzedzającym święta Bożego Narodzenia.</p> <p>Pierwsze polegało na pomocy R. N. i V. K. N. w przesadzaniu roślin z mniejszych doniczek do większych, a drugie na obcinaniu nożyczkami kwiatostanów i obrywaniu liści. Prawidłowo sąd merittii przyjął, że rola oskarżonej była marginalna i nie brała ona udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wytwarzaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających i substancji psychotropowych oraz uprawy ziela konopi innych niż włókniste wbrew przepisom o przeciwdziałaniu</p>		

narkomanii. O prawidłowości powyższych ustaleń świadczy przede wszystkim to, że :

- oskarżona M. B. o tym, iż w byłej ubojni prowadzona jest uprawa marihuany dowiedziała się w połowie października 2017 r. podczas pierwszej wizyty na plantacji i pomaganiu w przesadzaniu roślin;

- pomimo, że umowa o wynajem pomieszczeń została podpisana w czerwcu 2017 roku a od lipca uprawa zaczęła funkcjonować pozostali oskarżeni nie informowali oskarżonej M. B. o przestępczym procederze;

- informację do jakich celów wynajmowana jest ubojnia oskarżona M. B. uzyskała od oskarżonych R. i M. N. dopiero po tym jak zaczęła ich o powyższe usilnie dopytywać i to wtedy właśnie została poproszona przez R. N. o pomoc w przesadzaniu roślin;

- po tym zdarzeniu wiedza oskarżonej M. B., co do zasad działalności plantacji i osób uczestniczących w tym procederze została poszerzona jedynie o informację, że marihuanę "odbierają jacyś Wietnamczycy";

- z materiału dowodowego nie wynika w żaden sposób aby pozostali oskarżeni informowali oskarżoną M. B. o szczegółach, działalności, o tym, kto zawiaduje całą działalnością, kto pełni w tym procederze rolę kierowniczą, czy oskarżeni R. N. i M. N. wykonywali polecenia innych osób na skutek podporządkowania czy sami zajmowali się tym procederem zbywając towar w postaci wytworzonej marihuany Wietnamczykom będącym odbiorcami;

- oskarżona M. B. nie miała nigdy żadnego kontaktu z innymi osobami zamieszkanymi w proceder nielegalnej uprawy i wytwarzania marihuany poza członkami swojej rodziny i pracującym na plantacji Wietnamczykiem, którego widziała dwa razy;

- za pomoc w przesadzaniu roślin otrzymała 100 złotych, a za obcinanie liści i kwiatostanu pomimo, że spodziewała się jakiegoś wynagrodzenia nie otrzymała żadnych pieniędzy;

- brak regularności działań oskarżonej M. B., która na przestrzeni sześciu miesięcy tylko dwukrotnie była poproszona o pomoc przy uprawie;

- o związkach oskarżonej M. B. z grupą przestępczą nie mogą świadczyć połączenia wykonywane z jej telefonu albowiem z jej aparatu telefonicznego korzystała również R. N., i to ona przeprowadzała rozmowy z osobami odpowiedzialnymi za organizację nielegalnej uprawy;

Wbrew twierdzeniom skarżącego powyższe w żaden sposób nie pozwala uznać, że zachowanie oskarżonej M. B. wyczerpało znamiona art.258§ 1 k.k, podobnie jak podnoszony przez prokuratora fakt, że była zainteresowana kwestią finansową , co ma wynikać z materiału zgromadzonego w trybie art.19 ustawy o policji. Te przytoczone wyżej fakty nie pozwalają zdaniem sądu odwoławczego przyjąć również, że oskarżona M. B. miała pełną świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na

wytwarzaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej środków odurzających i substancji psychotropowych oraz uprawy ziela konopi innych niż włókniste wbrew przepisom o przeciwdziałaniu narkomanii. Co już zostało wskazane wyżej nikt nie wtajemniczał oskarżonej w szczegóły przestępczej działalności, nikt nie przedstawiał jej zależności czy hierarchiczności między osobami zaangażowanymi w ten przestępczy proceder. Jej wiedza sprowadzała się jedynie do tego, że:

- organizatorem tej plantacji był mężczyzna o imieniu T.,;

-brat i bratowa pomagali Wietnamczykowi w uprawie dowożąc między innymi ziemię;

- Wietnamczyk odbierał od brata i bratowej susz.

Materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że oskarżona wykazywała pełną gotowość do działania z bratem i bratową przy uprawie, zbieraniu i wytwarzaniu ziela konopi innych niż włókniste, nie prosiła o zatrudnienie jej przy tym procederze albowiem jak podała „bała się skutków tej działalności dla swojej rodziny”. Uważała, że R. N. i M. N. „zwariowali, pójdą siedzieć”. Jedynie dwukrotnie przyjęła propozycję bratowej dotyczącą pomocy przy uprawie ziela konopi licząc na zarobek.

Reasumując stwierdzić zatem należy, że wiedza oskarżonej M. B. o nielegalnej uprawie, osobach związanych z jej funkcjonowaniem, była szczątkowa, a jej zaangażowanie w prace przy hodowli marginalne, słusznie uznane przez sąd I instancji jako wyczerpujące znamiona art.63 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art.12 k.k.

Zgodzić się natomiast należy z prokuratorem, że błędnie sąd I instancji w kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonej czynu i podstawie wymiaru kary zastosował przepis art.65§1 k.k. Rację ma skarżący, że popełnić przestępstwo działając w zorganizowanej grupie lub związku mających na celu popełnianie przestępstw może tylko ten, kto jest członkiem takiej grupy lub związku. Powyższe wynika jednoznacznie ze wskazań językowych dyrektyw interpretacyjnych, stąd zakres zastosowania art.65§ 1 k.k. nie obejmuje osób, które popełniają konkretne przestępstwo działając nie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej lecz jedynie wspólnie z taką grupą. Takie stanowisko znajduje odzwierciedlenie w orzecznictwie w tym w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 września 2013r. sygn. Akt. II AKa 205/13. Nie podziela zatem sąd odwoławczy w niniejszym składzie poglądu, że można popełnić przestępstwo w warunkach art.65§1 k.k. nie będąc członkiem takiej grupy, a jedynie działając wspólnie z nią w popełnieniu konkretnego przestępstwa. Przyjmując taki pogląd za słuszny sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonej w ten sposób, iż:-z opisu przypisanego oskarżonej M. B. przestępstwa wyeliminował zwrot„w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na uprawie, zbieraniu i wytwarzaniu ziela konopi innych niż włókniste”, a w punkcie 7 wyroku z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary wyeliminował przepis art. 65§1 kk, łagodząc wymierzoną oskarżonej M. B. karę pozbawienia wolności

do 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy.		
Wniosek		
uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonej M. B. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
powody uznania wniosku za niezasadny jak w punkcie 3.1		
3.2.	<p>obrońca oskarżonej R. N.</p> <p>-obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art.7 k.p.k. w zw. z art.410 k.p.k. w zw. z art.424 § 1 k.p.k.,</p> <p>-błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, w rozumieniu art. 438 pkt 3 k.p.k., mających wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżona R. N. brała udział w zorganizowanej grupie przestępczej, ,a tym samym bezzasadne przyjęcie, że zachowanie oskarżonej wypełnia znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k.</p> <p>-rażącą niewspółmierność kary, na skutek niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących w tym niezastosowanie przepisu art. 60 § 3 k.k..</p>	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

-nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i bezpodstawnie przyjął, że oskarżona R. N. działała w grupie przestępczej podobnie jak to, że działał w tej grupie M. N.. Stąd rozważania dotyczące grupy przedstawione w tym miejscu będą odnosić się także do pozostałego oskarżonego.

-Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wytwarzaniu środków odurzających w postaci marihuany oraz uprawie ziela konopi innych niż włókniste wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd ustalił, od kiedy oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej, jaki cel jej przyświecał, jaki był jej skład i na czym polegała działalność członków grupy. W ustaleniach faktycznych dotyczących grupy przestępczej zawartych na stronach 9-13 oraz 1-4 uzasadnienia sąd wskazał datę, od której oskarżeni zaczęli działać w grupie i jak była rola wyżej wymienionych w jej strukturach stąd nie ma potrzeby powielania powyższego

-analiza materiału dowodowego w niniejszej sprawie ustalenia, co do istnienia grupy czyni bezspornymi. Zakrojona na szeroką skalę działalność przestępcza możliwa była tylko i wyłącznie dzięki funkcjonowaniu grupy osób zorganizowanej na tyle, że każdy miał swoje zadania do wypełnienia. Działalność taka nie mogła być

podejmowana w sposób żywiołowy, ale wymagała odpowiedniego stopnia zorganizowania. Powyższe wymuszało podział zadań między poszczególne osoby działające w grupie, a także wewnętrzne podporządkowanie i wzajemną lojalność. Oczywiście, że istniejąca grupa przestępcza nie była ściśle sformalizowana, nie działał w niej organ ewidencjonujący jej członków, nie istniał formalny podział czynności ani formalnie ustalone sankcje za przekroczenie określonych zasad postępowania. Nie te jednak elementy są warunkiem koniecznym istnienia zorganizowanej grupy przestępczej. Każdorazowo z uwagi na specyfikę danej grupy, osoby wchodzące w jej skład oraz łączące je więzi, należy indywidualnie oceniać na kanwie rozpoznawanej sprawy. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. Do przyjęcia działalności w zorganizowanej grupie przestępczej, o jakiej mowa w art. 258 § 1 K.k., nie jest wymagany wysoki stopień zorganizowania, wystarczy nawet niski poziom organizacji, który stwarza możliwość łatwiejszego dokonywania przestępstw i posiadania w miarę stałego źródła dochodu (po r. m.in. wyrok SN z 24.03.2009 Sygn. WA 9/09, wyrok SN z 14.01.2014 IV Kk. 295/13).

Przy takim rozumieniu pojęcia "grupa przestępcza" i "udział w niej" nie może być żadnych wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie taka grupa funkcjonowała, a jej kierowaniem zajmował

się mężczyzna narodowości wietnamskiej. To on finansował całe przedsięwzięcie, dobierał personalnie członków grupy i on był organizatorem poszczególnych działań przestępczych, to on je koordynował, będąc łącznikiem między poszczególnymi osobami i on wyznaczał innym członkom grupy poszczególne zadania, jakie mieli wypełnić. Trzon grupy stanowiły osoby narodowości wietnamskiej. W jej skład wchodziły również osoby narodowości polskiej w tym R. N. i M. N. oraz szereg innych osób. Zarówno oskarżona R. N. jak i M. N., a także V. K. N. mieli pełną świadomość o zaangażowaniu i roli powyższych osób w działalności przestępczej albowiem stykali się z nimi bezpośrednio podczas działalności przestępczej bądź telefonicznie utrzymywali kontakt ustalając poszczególne zadania i przyjmując polecenia do wykonania;

Chęć uzyskania korzyści materialnej i świadomość, że podejmowane działania w tym kierunku zmierzają, powodowała, że w/w osoby wykonywały polecenia osoby kierującej grupą, poddawały się jej kierownictwu, spełniając powierzoną im rolę, bez której osiągnięcie założonego celu nie byłoby możliwe. Powyższe zdaniem sądu odwoławczego wystarczy do stwierdzenia, że oskarżeni R. N., M. N., a także V. K. N. mieli świadomość, że grupa istnieje, że realizacja jej celów przestępczych przekracza możliwości jednego człowieka i że cechuje ją wewnętrzną strukturą, a oni sami wykazywali zamiar działania w jej ramach. Powyższa świadomość wynika bezspornie także z materiałów uzyskanych w trybie art.19 ustawy o policji. Pomimo, że członkowie grupy zachowując

daleko posuniętą ostrożność, przestrzegali aby rozmowy między członkami grupy prowadzone były z określonych telefonów to biorąc pod uwagę intensywność rozmów, treść przekazywanych, w rozmowach telefonicznych informacji można bezspornie stwierdzić, że uczestniczące w rozmowach osoby miały świadomość udziału wielu innych osób w przestępczym procederze jak i istnienia między nimi wzajemnych powiązań i zależności.

- słusznie zatem sąd odmówił dania wiary oskarżonym R. N., M. N., a także V. K. N. zaprzeczającym udziałowi w grupie przestępczej uznając powyższe wyjaśnienia za przyjętą linię obrony. Zwłaszcza, że w postępowaniu przygotowawczym R. N. przyznała się do zarzucanych jej przestępstw w tym do udziału w grupie przestępczej i potwierdziła w niej udział pozostałych osób wchodzących w jej skład. Fakt przyznania się do powyższego, które miało być wynikiem chęci powrotu do domu, do dziecka i pozostawionego gospodarstwa jawi się jako mało wiarygodny dla sądu odwoławczego. Nie był to bowiem pierwszy kontakt oskarżonej z organami ścigania, trudno zatem przyjąć, że oskarżona przyznała się do czynu, którego nie popełniła wiedząc, że poniesie zań odpowiedzialność karną. Sąd odwoławczy podziela argumentację sądu meriti uzasadniającą jego stanowisko w tym zakresie wyłożone na kartach 28-29 uzasadnienia, uznając je za wyczerpujące i prawidłowe stąd nie ma potrzeby jego powielania;

- prawidłowo również uczynił sąd przypisując oskarżonej R. N. winę w zakresie popełnienia przestępstwa z

art.63 ust.3 i art. 53 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art.12 k.k. przy zast. art.11§2 k.k. Aby nie powielać ustaleń sądu I instancji dość wspomnieć, że:

a. oskarżona wraz mężem wynajęła pomieszczenia, w których uprawiano marihuanę,

b. oskarżona wraz mężem zapewniła warunki, w których uprawa mogła być prowadzona,

c. oskarżona wraz mężem dostarczali ziemię i inne produkty do uprawy i pielęgnacji marihuany,

d. oskarżona wykonywała czynności przesadzania sadzonek i obcinania liści i kwiatostanu,

c. oskarżona wraz mężem, mężczyźni narodowości wietnamskiej, który przyjeżdżał po odbiór marihuany, pomagała pakować susz do worków.

Słusznie zatem sąd Okręgowy uznał, że oskarżona R. N. działając wspólnie i w porozumieniu z osobami wskazanymi w opisie przypisanego jej czynu swoim zamiarem obejmowała wszystkie jego znamiona, a przytoczoną na okoliczność powyższego argumentację na karcie 42 uzasadnienia sąd odwoławczy w pełni akceptuje. W tym stanie rzeczy zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie.

-odnosząc się do kolejnych zarzutów skarżącego stwierdzić należy, że uzasadnienie kontrolowanego wyroku spełnia wymogi przewidziane w art. 424 k.p.k. Przeprowadzony w nim wywód jest spójny i logiczny, zaś ustalenia

faktyczne poprzedzone są należytą i rzetelną oceną dowodów.

-decyzja stosowania prawa podjęta w niniejszej sprawie wolna jest od obrazu zasady swobodnej oceny dowodów, zatem zarzut dotyczący uchybienia normom z przepisów z art.7 k.p.k. nie może zostać uwzględniony. Jeżeli chodzi o obrazę art.7 k.p.k. to zwrócić należy uwagę, że wedle ugruntowanego w orzecznictwie poglądu przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art.7 k.p.k. zawsze wtedy, gdy stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i znalazło to odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Nadto, wprost za Sądem Najwyższym trzeba przypomnieć, iż kontrola instancyjna oceny dowodów z natury swej nie obejmuje sfery przekonania sędziowskiego, jaka wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, sprowadza się natomiast do sprawdzenia, czy ocena ta nie wykazuje błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniami wiedzy. Tak więc dokonanie przez sąd odwoławczy nowej, odmiennej oceny dowodów jest uzasadnione tylko wówczas, gdy w wyniku kontroli odwoławczej stwierdzona zostanie dowolność oceny poczynionej przez sąd I instancji (pomijając kwestię nowych dowodów). Jeżeli natomiast ocena dokonana przez sąd I instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., nie ma podstaw do zmieniania jej w postępowaniu odwoławczym (por.

wyrok SN z dnia 11 lutego 2004 roku, IV KK 323/03, Lex 84466);

-odnosząc się wprost do materiału dowodowego zebranego w sprawie oskarżonej R. N. a przede wszystkim do pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, sąd odwoławczy dostrzega, że sąd meriti w uzasadniając swoje orzeczenie wskazał, iż ustalając stan faktyczny miał na uwadze nie tylko okoliczności obciążające oskarżoną, ale także dowody mające potwierdzać jej wersję, których wydzwięk poddał analizie. Tym samym nie sposób zarzucać sądowi naruszenia art.7 k.p.k., skoro ferując wyrok miał on na uwadze wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej;

-podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. Zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego czego w niniejszej sprawie podczas kontroli instancyjnej nie stwierdzono;

- -przepis art. 4 k.p.k. formułuje adresowaną do organów postępowania karnego zasadę obiektywizmu. Wskazany przepis zawiera ogólną zasadę postępowania, nie nakazuje zaś ani nie zakazuje sądowi konkretnego sposobu procedowania. Wykazanie, że w toku postępowania doszło do naruszenia zasady obiektywizmu

wymaga wskazania uchybień konkretnych przepisów służących realizacji tej zasady. Tego skarżący nie uczynił;

- nie zasługuje na aprobatę również zarzut dotyczący niezastosowania przez sąd nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej z art.60 § 3 k.k. Problematyka przesłanek stosowania wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia kary ze względu na ujawnienie przez nich w warunkach określonych w art. 60 § 3 k.k. informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia nie była przedmiotem rozważań sądu I instancji zapewne z uwagi na brak przesłanek dla jego zastosowania i w tym zakresie Sąd Apelacyjny uzupełni tok rozumowania w tej kwestii zarówno w stosunku do oskarżonej R. N. jak i oskarżonej M. B..

Zaznaczyć należy, że wbrew oczekiwaniom apelującego, nawet spełnienie przez oskarżoną warunków do stosowania art. 60 § 3 k.k. nie musiałyby w realiach niniejszej sprawy skutkować obligatoryjnym nadzwyczajnym złagodzeniem kary w stosunku do przypisanego jej przestępstwa. Oskarżona popełniła przypisane jej przestępstwo w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k. czyli w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz czyniąc sobie z popełnionego przestępstwa stałe źródło dochodu. Co do popełnienia przestępstwa w warunkach art.65§1 k.k. sąd wypowiedział się wyżej, nie mając co do zaistnienia powyższych żadnych wątpliwości. Podobnie bezspornym jest, że to, że oskarżona uczyniła sobie z popełnionego

przestępstwa stałe źródło dochodu. Dla sądu odwoławczego oczywistym jest, że ustalenie, że sprawca z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, jest możliwe zarówno wtedy, gdy jego działalność przestępcza jest długotrwała, jak i wtedy, gdy trwała krótko, ale sprawca sobie ją zorganizował w okolicznościach świadczących o zamiarze stałego wykorzystywania przygotowanego procederu. Dochody z działalności przestępczej nie muszą stanowić głównych dochodów sprawcy, a takie czy inne przeznaczenie dochodu z przestępstwa nie ma tu znaczenia. (K. Janczukowycz Stałe źródło dochodu jako podstawa nadzwyczajnego obostrzenia kary). Przechodząc na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że właśnie R. N. i M. N. uczynili sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu. Bezspornym jest, że za wynajem pomieszczeń do uprawy marihuany oskarżeni otrzymywali przez pierwsze trzy miesiące po 5000 zł czynszu, później czynsz miał być podniesiony do kwoty 15 000 zł miesięcznie i taką właśnie kwotę zaproponowała R. N.. Ona też przyznała, że łącznie otrzymali z mężem tytułem czynszu 25.000 zł., co stanowiło stały, regularny dochód w kwocie około 4 000 zł miesięcznie. Nie budzi również żadnych wątpliwości to, że przestępcza działalność oskarżonej i jej męża miała stanowić długotrwały proceder, a nie jednorazowe zebranie plonu i likwidację plantacji. Potwierdzeniem tego jest choćby to, że do uprawy roślin zatrudniono w listopadzie kolejnego Wietnamczyka, który miał pracować tam przez 3 miesiące do czasu powrotu poprzedniego. W orzecznictwie przyjmuje się, że znamię stałego źródła dochodu

wynikające z normy art. 65 § 1 k.k. jest zrealizowane zarówno w sytuacji, gdy działalność przestępcza jest jedynym źródłem dochodu sprawcy, jak i wówczas, gdy stanowi dodatkowe, ale regularne źródło dochodu, przy czym nie jest istotna wysokość tego dochodu, jak również cel, na jaki sprawca przeznaczył osiągniętą z przestępstwa korzyść majątkową. Decydujący dla oceny, czy mamy do czynienia z realizacją tego znamienia jest sposób w jaki doszło do pozyskania tej korzyści, a zatem sprzeczny z obowiązującym porządkiem prawnym, długotrwały i powtarzalny. Nie ma zatem racji skarżący twierdząc, że oskarżona nie uczyniła sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu oraz aby przez jej działalność „nie doszło do zaistnienia zapewniających jej czy to głównych czy ubocznych ale stałych dochodów”.

Ustalenie istnienia w stosunku do oskarżonej przesłanki działania w ramach zorganizowanej grupy przestępczej oraz uczynienia sobie z popełnionego przestępstwa stałego źródła dochodu w sytuacji ewentualnego zastosowania art.60§3 k.k. powodowałoby zbieg podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, które w tej sytuacji, zgodnie z dyspozycją art. 57 § 2 k.k., traciłyby swój obligatoryjny charakter. Nie sposób jednak w niniejszej sprawie przyjąć, że oskarżona R. N. spełniła warunki do zastosowania art. 60 § 3 k.k. w stosunku do niej. Prawdą jest, że oskarżona przyznała się do popełnienia czynu z art. 63 ust 3 i art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 258 §1 k.k na początkowym etapie postępowania przygotowawczego, a Sąd dokonując ustaleń faktycznych dał wiarę jej

wyjaśnieniem. Nieporozumieniem byłoby jednak utożsamianie każdego przyznania się do winy i złożenia wyjaśnień przez oskarżonego współdziałającego w popełnieniu przestępstwa z istnieniem warunków do nadzwyczajnego złagodzenia kary, zwłaszcza gdy na późniejszym etapie postępowania przygotowawczego i przed sądem oskarżona nie przyznawała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. W sytuacji, gdy zgromadzony przez prokuratora materiał dowodowy uprawniał go do przedstawienia oskarżonej zarzutów, a w ich treści zawarto już okoliczności czynów oskarżonej i wskazano współdziałające z nią osoby, trudno jest racjonalnie uzasadnić tezę o ujawnieniu przez oskarżoną przed organami ścigania informacji o osobach uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności ich popełnienia. A z taką sytuacją mamy właśnie do czynienia w niniejszej sprawie. Nie może bowiem zapominać skarżący, że zatrzymanie wszystkich oskarżonych w styczniu 2017 roku poprzedzone było analizą materiału zgromadzonego w trybie art.19 ustawy o policji oraz innymi czynnościami operacyjnymi. Bezspornym jest, że w momencie zatrzymania oskarżonej organy ścigania ustaliły wszystkie okoliczności zarzucanego jej przestępstwa, w tym współsprawców z którymi działała. Mając na uwadze powyższe oraz to, że w momencie zatrzymania oskarżona R. N. uzyskała szczegółowe informacje o podstawach zatrzymania i ciężących na niej zarzutach, w których treści zawarto już okoliczności jej czynów i wskazano współdziałające z nią osoby, trudno przyjąć, że oskarżona składając wyjaśnienia

w postępowaniu przygotowawczym mogła nie mieć świadomości jaką wiedzą na temat jego działalności dysponują organy ścigania. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że w tym konkretnym przypadku nie została spełniona przesłanka "ujawnienia informacji", i to zarówno przy obiektywnym, jak i przy subiektywnym sposobie rozumienia tego pojęcia;

-nie sposób również podzielić zarzutu, podniesionego przez skarżącego, o naruszeniu przez sąd I instancji zakazu orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej, której wysokość nie znajduje uzasadnienia. W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, prawidłowo je ocenił oraz nadał im właściwe znaczenie. Należy podzielić zapatrywania i przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego na okoliczność ukształtowania kary w znajdującej odzwierciedlenie w wyroku wysokości. Rozstrzygnięcie w tym zakresie jest niewątpliwie słuszne i sprawiedliwe. Przy ustalaniu rozmiaru społecznej szkodliwości przestępczego zachowania oskarżonej sąd uwzględnił bowiem wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k. i nadał im właściwą rangę. Uwzględnił zatem rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, motywację oskarżonej i postać zamiaru, z jakim działała. A zatem uwagi sądu nie uszła żadna z okoliczności wyznaczających rozmiar społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Kształtując karę pozbawienia wolności sąd miał również w polu widzenia warunki i właściwości osobiste oskarżonej.

Mając na względzie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy i przesłanki wymiaru kary, sąd odwoławczy nie może przyjąć, jak tego chce skarżący, iż orzeczona przez Sąd Okręgowy kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna i niesprawiedliwa w świetle okoliczności popełnienia przestępstw oraz osobowości oskarżonej. Niewątpliwie w rozpoznawanej sprawie w stosunku do oskarżonej mamy do czynienia wyłącznie z okolicznościami obciążającymi. Podzielić, zatem należy przekonanie sądu meriti, że orzeczenie wobec oskarżonej kar pozbawienia wolności i kar grzywnien wskazanych w punktach 1 i 2 wyroku oraz orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze lat 4 jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niej celów kary.

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uniewinnienie oskarżonej R. N. od popełnienia zarzucanego jej przestępstwa uczestniczenia z zorganizowanej grupie przestępczej tj. czynu z art. 258 § 1 k.k.
- zmianę opisu czynu określonego w punkcie 2 wyroku poprzez wyeliminowanie sformułowania: „(.. .) czyniąc sobie : popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu”, a konsekwencji co do pkt 2 i 3 wyroku wymierzenie oskarżonej łagodnej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

<p>3.3.</p>	<p>obrońca oskarżonego M. N.</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę rozstrzygnięcia a w konsekwencji naruszenie art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 20 k.k. i art.9 §1 k.k. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że czynności podejmowane przez oskarżonego, działającego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, pozwalają na uznanie, że należał on do zorganizowanej grupy przestępczej;</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę rozstrzygnięcia, a w konsekwencji obrazę art. 53 ust 1i 2 i art 63 ust3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>-nie sposób zgodzić się ze skarżącym, że sąd I instancji dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych i bezpodstawnie przyjmując, że oskarżony M. N. działał w grupie przestępczej podobnie jak to, że działali w tej grupie R. N. i V. K. N.. Stąd rozważania dotyczące grupy będą odnosić się także do dwóch pozostałych oskarżonych.</p> <p>-Sąd I instancji poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne odnośnie istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na wytwarzaniu środków odurzających w postaci marihuany oraz uprawie ziela konopi innych niż włókniste wbrew przepisom ustawy</p>		

o przeciwdziałaniu narkomanii. Wbrew twierdzeniom skarżącego sąd ustalił, od kiedy oskarżeni działali w zorganizowanej grupie przestępczej, jaki cel jej przyświecał, jaki był jej skład i na czym polegała działalność członków grupy. W ustaleniach faktycznych dotyczących grupy przestępczej zawartych na stronach 9-13 oraz 1-4 uzasadnienia sąd wskazał datę, od której oskarżeni zaczęli działać w grupie i jak była rola wyżej wymienionych w jej strukturach stąd nie ma potrzeby powielania powyższego

-analiza materiału dowodowego w niniejszej sprawie ustalenia, co do istnienia grupy czyni bezspornymi. Zakrojona na szeroką skalę działalność przestępcza możliwa była tylko i wyłącznie dzięki funkcjonowaniu grupy osób zorganizowanej na tyle, że każdy miał swoje zadania do wypełnienia. Działalność taka nie mogła być podejmowana w sposób żywiołowy, ale wymagała odpowiedniego stopnia zorganizowania. Powyższe wymuszało podział zadań między poszczególne osoby działające w grupie, a także wewnętrzne podporządkowanie i wzajemną lojalność. Oczywiście, że istniejąca grupa przestępcza nie była ściśle sformalizowana, nie działał w niej organ ewidencjonujący jej członków, nie istniał formalny podział czynności ani formalnie ustalone sankcje za przekroczenie określonych zasad postępowania. Nie te jednak elementy są warunkiem koniecznym istnienia zorganizowanej grupy przestępczej. Każdorazowo z uwagi na specyfikę danej grupy, osoby wchodzące w jej skład oraz łączące je więzi, należy indywidualnie oceniać na kanwie rozpoznawanej sprawy. Nie

jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących czy mechanizmów funkcjonowania. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. Do przyjęcia działalności w zorganizowanej grupie przestępczej, o jakiej mowa w art. 258 § 1 K.k., nie jest wymagany wysoki stopień zorganizowania, wystarczy nawet niski poziom organizacji, który stwarza możliwość łatwiejszego dokonywania przestępstw i posiadania w miarę stałego źródła dochodu (po r. m.in. wyrok SN z 24.03.2009 Sygn. WA 9/09, wyrok SN z 14.01.2014 IV Kk. 295/13).

Przy takim rozumieniu pojęcia "grupa przestępcza" i "udział w niej" nie może być żadnych wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie taka grupa funkcjonowała, a jej kierowaniem zajmował się mężczyzna narodowości wietnamskiej. To on finansował całe przedsięwzięcie, dobierał personalnie członków grupy i on był organizatorem poszczególnych działań przestępczych, to on je koordynował, będąc łącznikiem między poszczególnymi osobami i on wyznaczał innym członkom grupy poszczególne zadania, jakie mieli wypełnić. Trzon grupy stanowiły osoby narodowości wietnamskiej. W jej skład wchodziły również osoby narodowości polskiej w tym oskarżony M. N. oraz szereg innych osób. Zarówno oskarżona M. N. jak i jego żona, a także V. K. N. mieli pełną świadomość o zaangażowaniu i roli powyższych osób w działalności przestępczej albowiem stykali się z nimi bezpośrednio podczas działalności przestępczej bądź telefonicznie utrzymywali kontakt

ustalając poszczególne zadania i przyjmując polecenia do wykonania;

Chęć uzyskania korzyści materialnej i świadomość, że podejmowane działania w tym kierunku zmierzają, powodowała, że w/w osoby wykonywały polecenia osoby kierującej grupą, poddawały się jej kierownictwu, spełniając powierzoną im rolę, bez której osiągnięcie założonego celu nie byłoby możliwe. Powyższe zdaniem sądu odwoławczego wystarczy do stwierdzenia, że oskarżeni M. N., R. N., a także V. K. N. mieli świadomość, że grupa istnieje, że realizacja jej celów przestępczych przekracza możliwości jednego człowieka i że cechuje ją wewnętrzną strukturą, a oni sami wykazywali zamiar działania w jej ramach. Powyższa świadomość wynika bezspornie także z materiałów uzyskanych w trybie art.19 ustawy o policji, z których rola M. N. nie jawi się jako marginalna i nic nie znacząca. Pomimo, że członkowie grupy zachowując daleko posuniętą ostrożność, przestrzegali aby rozmowy między członkami grupy prowadzone były z określonych telefonów to biorąc pod uwagę intensywność rozmów, treść przekazywanych, w rozmowach telefonicznych informacji można bezspornie stwierdzić, że uczestniczące w rozmowach osoby miały świadomość udziału wielu innych osób w przestępczym procederze jak i istnienia między nimi wzajemnych powiązań i zależności.

- słusznie zatem sąd odmówił dania wiary oskarżonym M. N., R. N., a także V. K. N. zaprzeczającym udziału w grupie przestępczej uznając powyższe wyjaśnienia za przyjętą linię obrony.

Zwłaszcza, że w postępowaniu przygotowawczym M. N. przyznał, że wiedział o wynajęciu ubojni Wietnamczykom oraz, że widział jak przyjeżdżają pod ubojnię dwa busy, z których „jacyś ludzie ściągali pudełka z lampami oraz jakieś worki i wnosili je do ubojni”. Stąd dalsze jego wyjaśnienia w tym, że jedynie domyślał się, że w ubojni uprawiana jest marihuana słusznie zostały uznane przez sąd za nieprawdziwe. Zwłaszcza w kontekście wyjaśnień oskarżonego V. K. N. jak również S. P.. Ten ostatni jednoznacznie podał, że oskarżony M. N. wraz z żoną towarzyszyli Wietnamczykom, którzy chcieli wynająć od niego pieczarkarnię i był obecny przy rozmowach z nimi. Materiał zgromadzony w trybie art.19 ustawy o policji również jednoznacznie wskazuje na oskarżonego jako na osobę mającą znacznie szerszą wiedzę o działalności przestępczej w tym działalności grupy przestępczej Wietnamczyków, niż jedynie marginalną i sprowadzającą się do podanych przez niego okoliczności. Sąd odwoławczy podziela argumentację sądu meriti uzasadniającą jego stanowisko w tym zakresie wyłożone na kartach 28-29 uzasadnienia, uznając je za wyczerpujące i prawidłowe stąd nie ma potrzeby jego powielania;

- prawidłowo również uczynił sąd przypisując oskarżonemu M. N. winę w zakresie popełnienia przestępstwa z art.63 ust.3 i art. 53 ust.3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw z art.12 k.k. przy zast. art.11§2 k.k. Aby nie powielać ustaleń sądu I instancji dość wspomnieć, że:

a. oskarżona R. N. wraz z mężem wynajęli pomieszczenia Wietnamczykom, w których

uprawiano marihuanę. Fakt wynajęcia ubojni, co jest bezsporne, był znany M. N., który także brał udział w negocjacjach Wietnamczyków ze S. P., a materiał zgromadzony w trybie art.19 ustawy o policji wskazuje, że na tym jego rola się nie zakończyła,

b. oskarżony wraz żoną zapewniali warunki, w których uprawa mogła być prowadzona,

c. oskarżony wraz żoną dostarczali ziemię i inne produkty do uprawy i pielęgnacji marihuany,

d. oskarżony wykonywała czynności związane z zapewnieniem optymalnych warunków do hodowli marihuany („przychodził rano i wieczorem, czasami w ciągu dnia, ale nie zajmował się roślinami tylko dbał o prąd i regulował wyciąg- okap”),

e. dyscyplinował pracującego na plantacji Wietnamczyka zabraniając mu opuszczać pomieszczenie(„jeden raz gdy chciałem wyjść z hali Europejczyk na mnie nakrzyczał i nie był z tego zadowolony”),

f. oskarżony wraz żoną, mężczyźni narodowości wietnamskiej, który przyjeżdżał po odbiór marihuany, pomagała pakować susz do worków „pracując całą noc”.

Słusznie zatem sąd Okręgowy uznał, że oskarżony M. N. działając wspólnie i w porozumieniu z osobami wskazanymi w opisie przypisanego mu czynu swoim zamiarem obejmował wszystkie jego znamiona, a przytoczoną na okoliczność powyższego argumentację na karcie 42 uzasadnienia sąd odwoławczy w pełni akceptuje. W tym stanie rzeczy zarzuty błędu w ustaleniach

faktycznych podniesione przez skarżącego nie zasługują na uwzględnienie. Oskarżony zdaniem sądu odwoławczego obejmował swoją świadomością całość przestępstwa polegającego na uprawianiu konopi i wytwarzaniu ziela konopi innych niż włókniste. Wbrew stanowisku skarżącego bezspornym dla sądu jawi się, że oskarżony realizował elementy przypisanego mu czynu. W świetle wyjaśnień V. K. N. oraz R. N., M. B., S. P. i materiału uzyskanego w wyniku kontroli operacyjnej, elementy te nie mogą być uznane jak chce skarżący za niesprecyzowane i stanowić jedynie o pomocnictwie lub przygotowaniu.

-nie sposób również podzielić zarzutu, podniesionego przez skarżącego, o naruszeniu przez sąd I instancji zakazu orzeczenia kary rażąco niewspółmiernej, której wysokość nie znajduje uzasadnienia. W niniejszej sprawie, wbrew twierdzeniom autora apelacji, Sąd Okręgowy ferując rozstrzygnięcie w zakresie kary uwzględnił wszystkie okoliczności istotne dla jej wymiaru, prawidłowo je ocenił oraz nadał im właściwe znaczenie. Należy podzielić zapatrywania i przytoczoną argumentację Sądu Okręgowego na okoliczność ukształtowania kary w znajdującej odzwierciedlenie w wyroku ści. Przy ustalaniu rozmiaru społecznej szkodliwości przestępczego zachowania oskarżonego sąd uwzględnił wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k. i nadał im właściwą rangę. Uwzględnił zatem rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, motywację oskarżonego i postać zamiaru, z jakim działał. Kształtując karę pozbawienia wolności sąd miał

<p>również w polu widzenia warunki i właściwości osobiste oskarżonego. Mając na względzie przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy i przesłanki wymiaru kary, sąd odwoławczy nie może przyjąć, jak tego chce skarżący, iż orzeczona przez Sąd Okręgowy kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmierna i niesprawiedliwa w świetle okoliczności popełnienia przestępstw oraz osobowości oskarżonego. Niewątpliwie w rozpoznawanej sprawie w stosunku do oskarżonego mamy do czynienia wyłącznie z okolicznościami obciążającymi. Podzielić, zatem należy przekonanie sądu meriti, że orzeczenie wobec oskarżonego kar pozbawienia wolności i kar grzywnien wskazanych w punktach 1 i 2 wyroku oraz orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze lat 4 jest wystarczające dla osiągnięcia wobec niej celów kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w pkt III aktu oskarżenia, a pozostałej części o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn z punktu 3.3</p>		
<p>3.4</p>	<p>obrońca oskarżonej M. B. - obrazę przepisu prawa procesowego art. 410 k.p.k. w zw.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>

	<p>z art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a polegającą na bezpodstawnym niewynikającym z treści materiału dowodowego przyjęciu, iż M. B. działała w zamiarze kierunkowym tj. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, albowiem poza jedynie takim wewnętrznym przekonaniem Sądu brak jest w tym względzie jakichkolwiek dowodów;</p> <p>-rażącą niewspółmierność kary, na skutek niedostatecznego uwzględnienia okoliczności łagodzących w tym niezastosowanie przepisu art. 60 § 3 k.k., co w świetle stopnia szkodliwości i wagi popełnionego czynu, należy uznać za przejaw nieadekwatnego rygoryzmu.</p>	# niezasadny
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonej, stwierdzić należy, że podniesione przezeń zarzuty są niezasadne.</p> <p>-po pierwsze bezspornym jest, że oskarżona M. B. została poproszona przez bratową o pomoc przy uprawie marihuany, a konkretnie przy przesadzaniu sadzonek marihuany z mniejszych doniczek do większych i za pracę trwającą 2-3 godziny otrzymała wynagrodzenie w kwocie 100 zł;</p> <p>- po drugie przyjęła kolejną propozycję oskarżonej R. N. dotyczącą pomocy przy ścinaniu liści i kwiatostanu dojrzałej marihuany. Bezspornym jest, że wskazaną propozycję przyjęła licząc na podobny jak uprzednio zarobek. Wynika to wprost z wyjaśnień</p>		

oskarżonej w których podała: "za pomoc przy zbiorze marihuany nic od R. nie dostałam, choć liczyłam, że coś mi da." Powyższe w sposób oczywisty wskazuje na cel oskarżonej jakim było uzyskanie dla siebie korzyści majątkowej. Mając zatem na uwadze treść złożonych przez M. B. wyjaśnień, z których jasno wynika motyw działania oskarżonej popartych wyjaśnieniami R. N., trudno zgodzić się ze skarżącym, iż "działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej" wynika jedynie z wewnętrznego przekonania sądu a nie z materiału dowodowego;

- niezależnie od uznania powyższego zarzutu za niezasadny w taki sam sposób należało potraktować wniosek skarżącego o wyeliminowanie z przypisanego oskarżonej w punkcie 7 wyroku sformułowania "czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu". Analiza przypisanego oskarżonej w punkcie 7 czynu jednoznacznie pozwala na stwierdzenie, że z takim zapisem nie mamy do czynienia;

- nie zasługuje na aprobatę również zarzut dotyczący niezastosowania przez sąd nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec oskarżonej z art. 60 § 3 k.k. Problematyka przesłanek stosowania wobec oskarżonych nadzwyczajnego złagodzenia kary ze względu na ujawnienie przez nich w warunkach określonych w art. 60 § 3 k.k. informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności jego popełnienia nie była przedmiotem rozważań sądu I instancji zapewne z uwagi na brak przesłanek dla jego zastosowania i w tym zakresie Sąd Apelacyjny

uzupełni tok rozumowania sądu meriti.

Zaznaczyć należy, że wbrew oczekiwaniom apelującego, nawet spełnienie przez oskarżoną warunków do stosowania art. 60 § 3 k.k. nie musiałyby w realiach niniejszej sprawy skutkować obligatoryjnym nadzwyczajnym złagodzeniem kary w stosunku do przypisanego jej przestępstwa. Skarżący nie kwestionuje przecież faktu popełnienia przez oskarżoną przypisanego jej przestępstwa w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k. czyli w ramach zorganizowanej grupy przestępczej. Powodowałoby to zbieg podstaw do nadzwyczajnego złagodzenia i obostrzenia kary, które w tej sytuacji, zgodnie z dyspozycją art. 57 § 2 k.k., traciłyby swój obligatoryjny charakter. W sytuacji wyeliminowania przez sąd odwoławczy z podstawy prawnej skazania i wymiaru kary art. 65 § 1 k.k. dalsze dywagacje w tej materii jawią się jako nieuprawnione.

Prawdą jest, że oskarżona przyznała się do popełnienia czynu z art. 63 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a Sąd dokonując ustaleń faktycznych dał wiarę jej wyjaśnieniom. Nieporozumieniem byłoby jednak utożsamianie każdego przyznania się do winy i złożenia wyjaśnień przez oskarżonego współdziałającego w popełnieniu przestępstwa z istnieniem warunków do nadzwyczajnego złagodzenia kary. W sytuacji, gdy zgromadzony przez prokuratora materiał dowodowy uprawniał go do przedstawienia oskarżonemu zarzutów, a w ich treści zawarto już okoliczności czynów oskarżonego i wskazano współdziałające z nim osoby, trudno jest racjonalnie uzasadnić tezę

o ujawnieniu przez oskarżonego przed organami ścigania informacji o osobach uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotnych okoliczności ich popełnienia. A z taką sytuacją mamy właśnie do czynienia w niniejszej sprawie. Nie może bowiem zapominać skarżący, że zatrzymanie wszystkich oskarżonych w styczniu 2017 roku poprzedzone było analizą materiału zgromadzonego w trybie art.19 ustawy o policji oraz innymi czynnościami. Bezspornym jest, że w momencie zatrzymania oskarżonej organy ścigania ustaliły wszystkie okoliczności zarzucanego jej przestępstwa, w tym współsprawców z którymi działała. Mając na uwadze powyższe oraz to, że w momencie zatrzymania oskarżona M. B. uzyskiwała szczegółowe informacje o podstawach zatrzymania i ciężących na niej zarzutach, w których treści zawarto już okoliczności jej czynów i wskazano współdziałające z nią osoby, trudno przyjąć, że oskarżona składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym mogła nie mieć świadomości jaką wiedzą na temat jego działalności dysponują organy ścigania. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, że w tym konkretnym przypadku nie została spełniona przesłanka "ujawnienia informacji", i to zarówno przy obiektywnym, jak i przy subiektywnym sposobie rozumienia tego pojęcia;

- niezasadnym jest również zarzut niewspółmierności kary podniesiony przez obrońcę skarżącej. To prawda, że sąd odwoławczy złagodził wobec oskarżonej orzeczoną karę pozbawienia wolności ale uczynił to jedynie uwagi na wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania przepisu art.65§1

k.k. Zdanie sądu odwoławczego orzeczona wobec oskarżonej kara w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy uwzględnia wszystkie okoliczności z art. 115 § 2 k.k.: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiar szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynów, motywację oskarżonej i postać zamiaru, z jakim działała. Kształtując karę pozbawienia wolności sąd miał również w polu widzenia warunki i właściwości osobiste oskarżonej. Zachowanie oskarżonej nie było blahym przewinieniem, niemniej sprowadzało się jedynie do dwóch zachowań i można je określić mianem incydentalnych. Należało mieć na względzie również postawę oskarżonej w toku postępowania karnego, która przemawiała przeciw zastosowaniu represji surowszej niż orzeczona w postaci przyznania się oskarżonej do winy i wyrażenia skruchy;

- nie podzielił sąd również zarzutu dotyczącego obrazy art.410 k.p.k. Podstawę orzeczenia stanowił całokształt okoliczności oraz dowodów przeprowadzonych i ujawnionych w toku rozprawy głównej. Zatem wbrew zarzutom obrońcy oskarżonego sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia art.410 k.p.k. Zarzut taki byłby zasadny w przypadku, gdyby sąd opierał się w sprawie na materiale dowodowym, który nie został ujawniony bądź orzekał w oparciu jedynie o część ujawnionego materiału dowodowego czego w niniejszej sprawie podczas kontroli instancyjnej nie stwierdzono;

Wniosek

zmianę zaskarżonego wyroku przez zmianę opisu czynu określonego

zasadny

w punkcie 7 wyroku poprzez wyeliminowanie sformułowania: „(...) czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stale źródło dochodu”, a w konsekwencji wymierzenie oskarżonej łagodnej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;	# częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z przyczyn wymienionych w punkcie 3.4		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:	

<p>-z opisu przypisanego oskarżonej M. B. przestępstwa wyeliminował zwrot „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na uprawie, zbieraniu i wytwarzaniu ziela konopi innych niż włókniste”;</p> <p>-w punkcie 7 wyroku z podstawy prawnej skazania oraz wymiaru kary wyeliminował przepis art. 65§1 kk;</p> <p>-złagodził wymierzoną oskarżonej M. B. karę pozbawienia wolności do 1 (jednego) roku i 5 (pięciu) miesięcy, na poczet której na mocy art. 63§1kk zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 22 stycznia 2018 roku godz. 6.05 do dnia 21 czerwca 2019 roku godz. 6.05 oraz na poczet orzeczonej względem oskarżonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 21 czerwca 2019 roku godz. 6.05 do dnia 12 lipca 2019 roku, uznając karę grzywny za wykonaną do wysokości 44(czterdziestu czterech) stawek dziennych;-uchyla rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 9 wyroku w części dotyczącej M. B.;</p> <p>- w pozostałym zakresie wyrok został utrzymany w mocy</p>	
Zwiąże o powodach zmiany	
-z powodów wymienionych w punkcie 3.1 i 3.4	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Oskarżeni zostali zwolnieni od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, którymi obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Grzegorz Wątroba SSA Gwidon Jaworski SSA Małgorzata Niementowska

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	7,8		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. N.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1,2		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej R. N.

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	1,2		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	4
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej M. B.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia	albo

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5
Podmiot wnoszący apelację	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana